

Publicerad 2014-08-19 12:39 av Lena Själsöga Keijser

linsträckt

vassen

rör vid strimman

detta strå av

horisont

cirkeln är

öppnad

sträckt

är

linan

dansösen

en trollslända

utbredda skimrar

kristallvingar

balansen

en fjäder

fullfylld

i vindens ömhetshand

kom vinge

av

rosenmoln

sprid dina vingar vida

uppenbara
doften

av havets visshet

var
är jag i villighet

sträcker mig ut
tas jag emot

möts jag
i kärlek

kysst av
gudomens
kärleksglöd

violelden
nådde ej mina händer

ängshöken
svepte förbi

violinen ljöd vilse i ängen

hökenären
släppte handsken

hand sken

i sjövida seglats

steglitsen släppte
tonfrön

svalan landar
i ekans
ekens

framhand

årorna skänker

ringar

vit
andas du

orchidefjäril

i vattenspegels
klara
glas

skålen given
ur åldermors kärlek

ditt ansikte
mor

skymtar jag
kallar

och

de dolda
tårarna

yppas ej

de tårarna
är hjälparhänder

den dag
stjärntäcket omsluter

mitt
så

trötta

i den stunden
skall askbladet

landa i rosentemplets
källhänder

elden

ristades
på insidan av

ögonlocken

från bålet de reste

de
hörde ej stämman min

ej heller
trädens kvidande

såg ej
min make falla till marken

älskade

dina fjädrar
lindrar min smärta

så
störtade de dig

så
såg de ej

hur vi lyfte
in i

drömmolnens
bergsfagra

och havet
andas

vitt

ty sanden är vit
och molnen är vita

och havet
andas

grönt

ty träden skänkte pollen i regnets skyar
nu stegrar molnhästar sig
in i bilder av
klättrande
molnberg

hon

kvinnan
ror

en röst förtalte henne
vita näckrosor

de vita näckrosornas
hemvist

så har ni manat mig
så har ni kallat mig

att svara
vinden

med ögon
vita

tvagade i eldhav

och jag hör honom

han
med silhuettpenslar

skriva
caligrafi

med de ord
jag kan andas

inse

att

molnen
rör vid

min själs

skönhetslängtan

vinden flätar korgar

till havsband

en vidvingad landar
i stenhand

i cirkelns mitt

fem tärnor svävar i ring

en vidvingad
den skarpblickade

ser genom dimmans eldhärd

i natten
kupade jag

handen

sjösatte ekan

åror flätade vinden

bar stämman till
den vita dukens solfjäder

molnen skingras
i havets skuggor

hon viskar
in i stranden

däri bergens stigar mötas

det
hjärtas sång

hon hit tills

aldrig
yppat

in

de sluter händerna
i kretsen av stenar

stenväktare
lyfter

grånade segel

händerna sköljer
synen

varvid grånade visar
pärlemorblad

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten